

JODI ELLEN MALPASOVÁ

Pravá láska

stojí za obetu

Pre teba

ikar

JODI
ELLEN
MALPASOVÁ

Pre teba

Preložila Ivana Hostová

IKAR

Jodi Ellen Malpas
FOR YOU

Copyright © 2023 by Jodi Ellen Malpas
All rights reserved
Translation © 2024 by Ivana Hostová
Cover design © 2024 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9450-9

PROLÓG

Keď som stretla Billyho Harpera, mnohé veci mi v živote neboli jasné. Pár rokov predtým spáchala moja matka samovraždu po dlhom boji s depresiou, otec sa zoznámil s inou ženou a odsťahoval do Kanady. Aj kariéra sa mi zabrzdila. Alebo, lepšie povedané, nikdy sa vlastne ani nerozbehla. Mala som dvadsaťtri rokov, bola som stratená a snažila sa zistiť, kto vlastne som. Život bol pre mňa ťažký boj. Všetko vyzeralo beznádejne.

Potom som zrazu prestala bojovať. Všetko išlo – nie, rútilo sa – vpred. Hlboko, bláznivo a vášnivo som sa zamilovala. Láska všetko vylieči.

Vyliečila mňa.

Billy Harper. Vďaka jeho láske a povzbudeniu som pochopila, kto som. Jeho láska mi dala cieľ a život – život, ktorý som chcela žiť s ním. On bol mojím začiatkom. Jeho nadšenie, ambície, odhodlanie, chlapčenská príťažlivosť a nákazlivý smiech, to všetko už boli bonusy.

Pretože najlepšou Billyho vlastnosťou bolo to, ako veľmi ma miloval. Miloval ma celou svojou bytosťou. Povzbudzoval ma. Nabádal ma, aby som sa nevzdala lásky k starým veciam, ktoré majú dušu, a uskutočnila svoj životný sen. Pomohol mi založiť si vintage obchodík na Carnaby Street. Hovoril mi, že miluje, aká som krásne šibnutá. Každý deň mi vravel, ako ma miluje – a nie raz. Niekedy mi lásku vyznával aj trikrát denne a ja som ho milovala rovnako intenzívne.

Naša láska bola absolútna, čistá, krásna. Láska, ktorú ľudia závidia. Taká, ktorá vyvoláva úsmev, keď ju vidíme. Spolu sme boli dokonalí. Vedela som to. On to vedel. Každý, kto nás poznal, to vedel.

Budeme spolu navždy.

To je nad slnko jasnejšie.

Nemyslela som si, že jestvuje niečo, čo by mohlo pretrhnúť putá, ktoré nás spájajú, a zničiť náš vzťah.

Až kým sa to nestalo.

PRVÁ ČASŤ

LO A BILLY

PRVÁ KAPITOLA

Londýn 2015

Ležím na gauči s kokeršpanielom Borisom schúleným pri boku. Špúlím pery nad knihou, srdce mi bije opreteký. Heathcliff práve prosí ducha Catherine, aby ho neopúšťal. Viem, že prosí márne, no zakaždým, keď čítam svoj obľúbený román, dúfam, že sa zázračne skončí inak. Ako by sa príbeh odvíjal, keby Catherine žila? Zbavil by sa Heathcliff svojej túžby po pomste?

Bezmocne a sklamane spustím plecيا, položím si knihu do lona a zdvihnem zrak. Láska je taká toxická a škodlivá, ale zároveň taká obohacujúca a vyživujúca! Nahmatám Borisove uši, trochu ho poškriabem a usmejem sa, keď radostne zakňučí.

„Funguje to?“ do podvedomia mi prenikne Billyho hlas. Pozriem naňho. Opiera sa o zárubňu, pri nohách má tašku s vecami na prenocovanie.

Potlačím úsmev a s obdivom nakloním hlavu. Kochám sa krásnou postavou muža, ktorý sa zajtra stane mojím manželom. „Čo má fungovať?“

„Tvoja snaha zamestnať sa.“ Chodí naboso sem a tam, vlasy má vlhké po nedávnej sprche. Zadíva sa na otvorenú knihu, ktorej som narobila poriadne somárske uši, a na tvári sa mu objaví láskavý úsmev.

„Nie,“ priznám. Každá sekunda mi pripadá ako hodina. Každá minúta ako deň.

Boris, vedomý si toho, čo sa bude diať, sa postaví, zoskočí z gauča, zívne a natiahne sa. Siahnem Billymu na opasok a pritiahnem si ho

k sebe. Kniha spadne na zem a uvoľní mu miesto. Keď sa jeho per-ry dostatočne priblížia k tým mojim, zakryjem ich svojimi a slastne vzdychnem. Poznám ich dokonale. Milujem tohto skvelého človeka celého, takého, aký je. „Kiežby už bolo zajtra!“ vzdychnem a rukami ho objímam okolo širokých pliec a stehnami okolo pásu.

Odtiahne sa. Úsmev, ktorým ma obdaril už pri prvom stretnutí, ma neprestáva fascinovať. Oči mu žiaria ako dve hviezdy, čeľusť má nahladko oholenú – ako stvorenú na bozkávanie. Snažím sa ho pritiahnuť späť, aby som to mohla urobiť. Pobozkať ho. Lenže on mi to prekazí, je oveľa silnejší než ja. Na tvári mu zahliadnem hravý úsmev, ktorý je mi taký blízky a povedomý. Opätujem mu ho.

„Dovoľ mi pobozkať ťa,“ prosím.

Pokrúti hlavou a pohľadom mi prebehne po tvári. „Chcem sa na teba len tak dívať, aspoň chvíľku,“ zašepká. „Uvidím ťa až zajtra.“ Jemne si trie nos o ten môj. „Budeš mi šialene chýbať.“

„Ale potom ti už nikdy nebudem chýbať.“

„Nemôžem sa dočkať.“ S prehnaným vzdychaním ma jemne hryzka po tvári, až sa chichocem a mykám pod jeho pevným telom.

„Prestaň.“ Smejem sa, no vôbec nechcem, aby prestal. Keby sa Billy Harper na mňa nalepil natrvalo, ani slovom by som neprotestovala. O chvíľu prestane, zaborí mi tvár do krku a zhlboka sa nadýchne.

„Urobím z teba najšťastnejšiu ženu na svete, Lo Evansová.“

„Už sa stalo,“ odvetím a myslím to zo srdca úprimne. „Vtedy, keď si ma pozval na prvé rande. A to sme sa poznali asi dve minúty.“ Na krku cítim, ako sa usmieva, a zisťujem, že sa usmievam aj ja. Tak to medzi nami jednoducho chodí. On sa usmieva, ja sa usmievam. Ja sa usmievam, on sa usmieva. Takto na seba pôsobíme.

„Každá žena, ktorá si do koktailového baru oblečie montérky, by mala dostať príležitosť to vysvetliť.“

„Boli pohodlné.“

„A o tri čísla väčšie.“ Odtiahne sa a odhrnie mi blond vlasy z tváre. Díva sa na mňa s toľkou láskou. To, ako sa na mňa díva od toho dňa pred tromi rokmi až doteraz, bolo pre mňa ako ženu určujúcim faktorom. Vďaka nemu som sa stala takou, aká som.

Podstatné je, že som jeho. Úplne a absolútne jeho. „Nemôžem sa dočkať, kedy už nebudú príliš veľké.“ Drzo mykne obočím a ja na revanš skrivím ústa.

„A to sa má akože kedy stať?“

„Keď ti dám do bruška bábätko.“ Nakloní sa a bozkáva ma na krku. Zasmejem sa na plné hrdlo, smejem sa od srdca, ale nehádam sa s ním. Pretože to chcem tiež. Je to prirodzený vývoj. Náš plán je dobre premyslený, a to od chvíle, keď sme sa rozhodli prenajať si spolu tento dom. Rok alebo dva si ho budeme prenajímať, kým nedoplníme úspory, z ktorých sme zaplatili svadbu. Potom ho kúpime. Dovediem svoj vintage obchodík do takého štádia, aby bol ziskový, a zamestnám manažéra. Potom budeme mať deti. Dve, a nezáleží na tom, či to budú chlapci alebo dievčatká. Alebo chlapec a dievčatko. Ja zostanem chvíľu doma, Billy bude pokračovať v rozširovaní svojej geodetickej firmy a budeme žiť šťastne, až kým nepomrieme. Je to celé také ideálne, až je to nezdravé. Mám však veľmi rada nezdravé veci. Najmä s Billym.

„Nech sa páči.“ Vstane, zdvihne z podlahy knihu a zasa si sadne na pohovku. Pomôže mi otočiť sa a ja mu položím hlavu na kolená. Listuje v nej, až kým nenájde odsek, ktorý hľadá. Posunie ruku hore po mojom veľkom tričku a zastane mi ňou na bruchu. „*Buď stále so mnou, v akejkoľvek podobe, prived' ma do šialenstva!*“ prečíta a ja sa usmejem. Vždy mi číta práve toto. „*Len ma neopúšťaj v tejto priepasti, kde ťa nemôžem nájsť! Ach bože, to sa nedá vypovedať! Nemôžem žiť bez života! Nemôžem žiť bez svojej duše!*“ Zhlboka si vzdychne.

„Milujem, keď mi čítaš.“ Billy nerád číta. Okrem športových správ. Anglickú literatúru ktovieako neobdivuje a Heathcliff mu nie je ani trochu sympatický. Ani vintage veci ho nezaujímali, až kým nestretol mňa.

Odloží knihu, usmeje sa a nežne ma pohladí po bruchu. „Vždy keď to čítam, tak trochu dúfam, že sa príbeh nejako zmení a Heathcliffovi zázračne narastú gule.“

Usmejem sa od ucha k uchu. „Ja tiež.“

„Ty si taká romantička.“

Pochybovačne naňho pozriem. Nevšíma si to a usmeje sa. Skloní hlavu a naše ústa sa opäť spoja. Možno som romantička, ale na svojho chlapa sa nechytám. „Prečo už musíš ísť?“ zafňukám.

„Lebo si ťa zajtra ráno beriem. Ženích nesmie vidieť svoju nevestu ráno v deň svadby, prináša to smolu.“

„Veríš všetkým týmto nezmyslom?“

Zahryzne sa mi do pery a zľahka ju poškrabká zubami. Potom ma zdvihne z gauča. Chytí mi tvár do dlaní a pobožká ma na čelo. „Neviem, ale ak je to pravda, nechcem, aby sme v našom raji mali nejakú smolu.“

Vzdychnem si, chytím ho za zápästie a držím ho. Vdychuje moju vôňu. Zatvorím oči. Pokožku mi zohrieva teplo jeho úst.

Vyruší nás zaklopanie na vchodové dvere. Vlastne to ani nie je klopanie, ale búchanie. Usilujem sa nezamrviť veľmi viditeľne, aby si to Billy nevšimol. No márne – Billymu je to jasné. Aj on spoznal toto búchanie. „Moja mama.“ Naznačí mi, že ma vezme na ruky.

„Nie, včera ťa bolel chrbát.“

„Nebolel. Buď ticho a poď.“

Zamračím sa, on ma zdvihne a ja zdvihnem obočie. Včera večer som na ňom videla, že ho niečo bolí. Klame. Viem však, kedy škriepku vyhrám, a toto nie je ten prípad. Vstanem, opatrne mu vyleziem na chrbát a on sa pohne k dverám. „Prosím ťa, nenechávaj ma samu s tvojou matkou,“ žobroním. Rozosmeje sa. „Urobím hocičo, len nie toto!“ S čistým svedomím môžem vyhlásiť, že na Billym milujem každý milimeter... okrem jeho matky.

„Je to len na pár hodín, aby mala pocit, že aj ona je zapojená do osláv.“

„Zajtra sa určite bude cítiť súčasťou všetkého, keď sa naozaj vezmeme.“ Dnes večer chcem iba popíjať víno a rozprávať sa s Penny a Helen. Keďže Billy túto noc strávi u Penny s jej manželom Garethom a Heleniným manželom Lewisom, logicky mali byť dnes večer dievčatá u mňa. „Tvoja matka si myslí, že sa o teba nedokážem postarať tak dobre ako ona,“ zašomrem. Už dávno som sa prestala snažiť dokázať nastávajúcej svokre, že som dosť dobrá.

„Mama sa o mňa nikdy nevedela poriadne postarať, Lo,“ pri-

pomenie mi Billy a neprestáva sa smiať. „Sotva sa dokáže postarať o seba a o otca.“

Podráždene pokrčím nos. Billy prudko otvorí dvere, sotva stihnem zamaskovať znechutenie, než na mňa Linda vrhne pohľad. „Ahoj,“ zašvitorím, pevnejšie chytím Billyho a pritisnem si líce k jeho tvári. Nemyslím si, že ma Linda nemá rada. Skôr sa jej asi nepáči to, že sme s Billym do seba takí zamilovaní. Tak hmatateľne zaľúbení. Keďže sama je dosť chladná a tvrdá, nechápe, prečo sa s Billym nevieme od seba odtrhnúť. Nielen cez deň, ale ani v noci. Neviem ju pochopiť, nedokázala som to za celé tie tri roky, čo som s Billym. Človek by si myslel, že matka bude nadšená, keď uvidí svoje jediné dieťa také zaľúbené.

„Preboha, polož ju,“ hneď nás skritizuje, prejde okolo a zmizne vo dverách do kuchyne. Nevidím ju síce, no viem, že si tam nájde niečo, čo bude musieť po mne upratať. Napríklad vyberie čajovú lyžičku z drezu a dá ju do umývačky. Alebo zloží utierku. Alebo utrie pracovnú dosku. Čokoľvek, len aby si niečo dokázala.

Zostanem prilepená na Billyho chrbte. Zatvorí dvere a zamieri do kuchyne za matkou. „Ak začne znova otravovať so zasadačím poriadkom, asi svadbu úplne zruším.“

„Ani náhodou.“ Billy sa celkom oprávnene zasmeje. Nič ma nedonúti zrušiť zajtrajšok, iba smrť. „Skús jej vyjsť v ústrety.“

„Ako vždy,“ zamrmlam, no len Billymu do ucha. Linda by v súťaži o matku roka nemala najmenšiu šancu, no zdá sa mi, že vždy, keď som nablízku, sa za každú cenu usiluje dokázať, že je najlepšou adeptkou na výhru. Je to sebecká duša, vždy len *ja, ja, ja*. Už dávno som sa naučila nepýtať, ako sa má, pretože sa vždy nájde nejaká choroba, ktorá sužuje nielen ju, ale aj Billyho otca. Bolesti hlavy. Syndróm dráždivého čreva. Artritída. Stres. Neuspokojí sa, kým nie je chorá alebo nemá na čo nariekať.

Billy sa pri kuchynskej linke otočí a posadí ma na ňu. Pozorne sledujem Lindu, ktorá sa motá po kuchyni a hľadá, do čoho by mohla zabrdnúť. Nič nenájde. Dnes ráno som v rámci potreby zamestnať sa vyleštila každý centimeter. „Máš pekný účes, Linda,“ pochválim ju. Natiahnem sa za vreckom lupienkov a otvorím ho.

Zdvihne ruku k čerstvo zafarbeným červenasto blond vlasom a siahne si do nich. „Tri prekliate hodiny v salóne a sto líbier,“ takmer zvrieskne a pozrie na Billyho. „Tvoj otec sa bude hnevať.“

„Je to výnimočná príležitosť.“ Billy k nej podíde a pobožká ju na líce, kým ja chrúmem čipsy. Linda však synovu náklonnosť neopätuje. Zdá sa mi, že trochu zmeravie. Často som premýšľala, či Billy netúži po mojej nepretržitej pozornosti pre nedostatok nehy a srdečnosti z matkinej strany. Zľahka pokrčím plecami. Možno by som jej za to mala poďakovať, pretože vďaka tomu som získala celú Billyho náklonnosť.

Billy sa vráti ku mne. Roztiahnem doširoka nohy, aby sa mohol oprieť o kuchynskú linku. Objímam ho okolo pliec a v prstoch držím lupienok. Nestihnem si ani poriadne všimnúť, kedy zmizne v Billyho ústach.

„Prečo si vlastne ešte tu?“ opýta sa Linda a otvorí chladničku. Ani tam nenájde žiadne nedostatky. Dnes ráno som ju vyprázdnila a vyčistila, aby bola pripravená na doplnenie zásob, len čo sa vrátim z medových týždňov.

„Nedokáže ma len tak opustiť,“ odvetím bez okolkov a omotám nohy Billymu okolo pása. „Však, zlatko?“ Priložím si líce k jeho tvári. Billy sa zasmieje a Linda znechutene prevráti oči. Obráti pozornosť na Borisa, ktorý sa jej motá pri nohách. Nášmu psovi prejavuje oveľa viac náklonnosti ako mne, Billymu alebo svojmu manželovi. „Asi je hladný,“ usúdim. Uvedomujem si, že som ju práve upozornila na jedinou vec, ktorú som dnes večer nestihla urobiť. Viem však, že ju to potešilo.

„Ach, Boris. Zanedbáva ťa?“ Poskakuje nad ním. Samozrejme, s tým hladovaním som takisto prehánala. Boris kráča za ňou k miske a netrpezlivo hopká dookola, kým mu ju nenaplní granulami. Nikto si ma nevšímá, a tak si dovoľm prevrátiť oči a do úst si vopchať za hršť lupienkov. Billy sa ku mne otočí a usmieje sa od ucha k uchu. Veľmi dobre vie, na čo myslím.

„Vezmi ju so sebou,“ ticho prosíkam, hoci viem, že zbytočne. Vezmem si ešte za hršť lupienkov.

Billy sa pousmeje, nakloní sa ku mne, zubami mi ich vyberie spomedzi prstov a všetky s chuťou schrúme. „Nie.“ Drsne ma pobozká a ja hneď zabudnem na všetko nepríjemné, čo sa týka mojej budúcej svokry. Vtom slabučko cinkne zvonček pri dverách.

„To budú dievčatá,“ zamrmlam mu do úst. „Dúfam, že priniesli veľa vína.“ Linda je oveľa znesiteľnejšia, keď mám v sebe alkohol.

„Radšej už pôjdem.“ Billy ma stiahne z kuchynskej linky a vezme mi zvyšok lupienkov. „Ideš si obliecť šaty, však?“ Uhne sa, keď sa naňho rozožením s úmyslom vylepiť mu. Nedá mi šancu – chytí ma a silno zovrie v náručí chrptom k sebe. Svalnatými rukami ma objíma okolo pásu a takto zamierime k dverám. Pobozká ma na krk a jemne mi ho hryzká. So smiechom sa zavrtím, uväznená v jeho objatí. „Prestaň!“

„Nikdy,“ namietne. Jednou rukou ma chytí za zápästia, druhú vystrie ku kľúčke a otvorí dvere. Za nimi už Penny a Helen veselo mávajú fľašami s vínom, tašky majú položené na zemi. „Už sú otvorené?“ zisťuje Billy.

Namiesto odpovede si obe ako na povel odpijú každá zo svojej fľaše. Rozveselí ma to. Takýto začiatok večera sa mi veľmi páči.

„Dohliadnite, aby zajtra prišla do kostola načas,“ upozorní ich Billy. Pustí ma z objatia a zdvihne tašky, ktoré dievčatá priniesli, a položí ich dovnútra.

„Hej, jasné.“ Penny sa pretlačí okolo nás. „Čo tu vlastne ešte robíš?“

Usmejem sa, Billy pokrúti hlavou a vezme svoju tašku. „Už som preč.“ Pri dverách si obuje tenisky a zvesí z vešiaka obal, v ktorom má oblek. Podíde ku mne, skloní sa a hlboko sa mi zahľadí do očí. „Uvidíme sa zajtra, kráska.“

„Ak budeš mať šťastie,“ usmejem sa jemne. Pobozkám ho na rozlúčku, no on neodtrhne pery od mojich úst, má ich tam ako prilepené. Pomaličky sa posúvame k vchodovým dverám, on cúva, ja za ním, ústa však máme stále spojené.

„Ach, vy dvaja,“ vzdychne si Helen. „Chce sa mi z vás vracať.“

Usmejeme sa na seba. Opriem sa o zárubňu. „Tak zajtra.“

„Uvidíme sa zajtra,“ potvrdí. So smiechom sa odo mňa odtrhne a dievčatá ma vtiahnu späť do bytu.

„Postaráme sa o ňu,“ zavolá Penny a zabuchne dvere. „Teraz...“ otočí sa a zdvihne fľašu, „... nemám na krku deti, tak sa môžeme opiť.“ Dopraje si poriadny glg a ja na ňu vyplieštam oči.

„Mali ste sa starať vy o mňa,“ podotknem. Tieto ženy, manželky Billyho dvoch najlepších priateľov, sú moje blízke kamarátky. Je úžasné, že tak skvele spolu vychádzame.

Helen ma chytí za ruku a spolu prejdeme do kuchyne. „Má doma batola a Gareth sa ju znova snaží nabúchať. Ona každú takúto príležitosť berie veľmi vážne.“

Obzriem sa a zasa vybuchnem do smiechu, keď zbadám, ako si Penny na súhlas pripíja. „Si pripravená upísať sa na celý život?“ spýtala sa.

„Stopercentne.“

DRUHÁ KAPITOLA

Môj otec nemohol prísť na svadbu, lebo z nejakého dôvodu musel zostať v Kanade. Billyho otec zas nebol ochotný povedať ani pár slov, takže rečenia sa musel ujať Billy s Garethom, ktorý mu šiel za svedka. Na tom, kto sa ujme slova, nám nijako špeciálne nezáležalo. Gareth využil čas, ktorý bol vyhradený pre otcov, a celkom mu to šlo. Rozprával zábavne a príhovorom rozosmial všetkých vrátane mňa. Opisoval spoločné zážitky zo študentských čias a z ranej dospelosti. Celý čas som Billymu stískala koleno, lebo sa vrtel za vrchstolom a stále sa ospravedlňoval v mene svojho najlepšieho kamaráta.

„A považujem za správne varovať novú pani Harperovú pred alter egom svojho kamoša.“ Gareth ukáže na premietacie plátno v zadnej časti miestnosti a nadúva sa ako páv. „Dámy a páni, predstavujem vám Billyho Harpera.“

Upriamim zrak na obrazovku, tak ako ostatní, a doslova mi spadne sánka. „Panebože!“ Rozľahne sa búrlivý smiech. Billy sa cíti tak trápne, až skloní hlavu a čelom sa takmer buchne o stôl. Môj manžel sa na obrazovke nápadne podobá na Dolly Partonovú – má blond parochňu a dva obrovské balóny pod ružovým svetlom. Pri pohľade na minisukňu, ktorú má oblečenú, vyplieštam oči. Prikryjem si ústa rukou, aby som nevykríkla, no nepomohlo to. „Vidieť ti penis!“ skríknem oveľa hlasnejšie, než som zamýšľala. Asi preto, lebo inak by si to nevšimli. Alebo preto, lebo som úplná hlupaňa.

„To nie som ja,“ zašepká mi Billy do ucha. Obzerám si časť Billyho tela, ktorá patrí medzi moje najobľúbenejšie. No a nie som sama – spolu so mnou ten výhľad pozoruje takmer každá živá duša, ktorú poznám. Aj ktorú nepoznám.

„Si si istý?“ spýtam sa. „Pretože túto časť tvojho tela by som spoznala kdekoľvek.“ Všetci sa zachádzame od smiechu. Bezvládne sa zosuniem na stoličku a držím sa za brucho.

„Tie tangá, ktoré som mal na sebe, neboli veľmi pohodlné,“ zafrfle a zúfalo sa pozerá na obrazovku. „Stále sa mi vysúval.“

„Bože!“ vykriknem. Buchnem rukami po stole a opriem si o ne hlavu. „Dajte to preč, kým tvoja mama nedostane záchvat.“

„Už je neskoro.“

Rýchlo zdvihnem hlavu a očami vyhľadám Lindu, jedínú osobu v miestnosti, ktorá sa nezabáva. „Ach bože!“

Billy zúfalo pokrúti hlavou a vrhne na Garetha temný pohľad. „Ty zradca,“ zahundre.

„Prepáč, kamoš.“ Gareth pokrčí plecami.

„Tvrdil si, že táto fotka sa stratila.“

„Ukázalo sa, že sa stratila v špeciálnej škatuli, ktorú som si odkladal práve na túto príležitosť.“ Gareth podíde k Billymu a vystrie ruky. „Poď na moju hruď.“

Billy potláča úsmev, no márne. Vstane od stola a objíma svojho najlepšieho priateľa. „Nemôžem uveriť, že si mi to urobil.“

„Tak tomu ver.“ Gareth sa na mňa drzo usmeje. Ja si len obrúskom utieram oči a otriasam sa od smiechu.

„Skvelá práca, Gareth,“ zasmejem sa. Keď sa už prestanú stískať ako blázni, Billy si znova sadne vedľa mňa a Gareth sa vráti na svoje miesto. „Kedy to bolo?“ zaujímam sa. Vezmem Billyho prázdny pohár a podám mu plný. Vyzerá, že práve ten teraz potrebuje.

„Vyhrali sme pohár. V polovici sezóny sme nemali žiadnu šancu. A ja blázon som povedal, že ak vyhráme, prezlečiem sa za ženu. Naplánovali sme to na náš tradičný spoločný večer v posledný deň sezóny. Odkedy som to povedal, Gareth začal strieľať góly ako stroj.“ Poriadne si odpije šampanského. „A vyhrali sme ligu.“

Vyprsknem, na nevestu dosť neatraktívne, a upokojujúco ho potľapkám po stehne. „Aj tak ťa milujem.“

„Samozrejme.“ Žmurkne na mňa a vysadí si ma na kolená. Medzitým jeho svedok dokončil misiu zničiť Billymu dobrú povesť.

„Teraz vážne,“ Gareth chytí pohár, stlmí hlas a otočí sa k nám – „dnešok bol dokonalý, ľudkovia. Nielen preto, lebo svadba bola krásna, ale aj preto, lebo ak sú na svete dvaja ľudia, ktorí by mali byť spolu, ste to vy.“ Zdvihne pohár. „Mám vás hrozne rád a prajem vám veľa šťastia. Obaja si ho zaslúžite a nielen to. Na Billyho a Lo.“

Všetci vstanú, zdvihnú poháre a zborovo si pripijú. „Na Billyho a Lo.“

Pritisnem si tvár na Billyho hrud', akoby som sa chcela skryť pred tými, ktorí tleskajú a jasajú. „Teraz som na rade ja, zlato,“ povie Billy potichu a jemne ma od seba odtíska. Nervózne stisnem pery. Billy mi pomôže sadnúť si na stoličku a nežne ma pobožká. Nevyzerá nervózne ani vtedy, keď v miestnosti zavládne úplné ticho.

Nepripravil si nijaké poznámky. Neobrátí sa k hosťom, ale upriami tmavé oči na mňa. Nasucho preglgne. Ja tiež. Zdá sa mi, že všetci v miestnosti nasucho preglgli.

„Nikdy som neveril v lásku na prvý pohľad.“ Jemne sa usmeje a natiahne ku mne ruku. Chytím ju a on mi stisne dlaň. „Nikdy som si nemyslel, že stretnem ženu, ktorá mi takto prevráti svet naruby. Ženu, ktorá by ma svojou nádhernou a jemnou dušou tak oslnila, že okamžite zmením všetky svoje plány, aby som jej urobil miesto vo svojom živote. Že ona bude mojím životom.“ Nakloní sa a zľahka mi pobožká ruku. „Lo Evansová je tou ženou. Hovorí sa, že za každým dobrým mužom stojí dobrá žena. Je to pravda. Viem, že s Lo som lepší muž, a každým dňom, keď ma obdarúva svojou láskou, sa stávam lepším človekom.“ Prejde pohľadom po miestnosti. Snažím sa krotiť svoje emócie, no nejde mi to a po líci sa mi skotúľa slza. Neutriem si ju, určite nie je posledná. „Táto žena je najobetavejší a najvernejší človek, akého som kedy stretol. Je to najlákavejšia a najvášnivejšia žena, akú poznám. Miluje celou svojou bytosťou a ja som nesmierne šťastný a vďačný, že je moja.“ Otočí sa ku mne, klesne na kolená, chytí mi do rúk tvár a pri-

tiahne si ma k sebe. „Urobím všetko pre to, aby si bola na svojho manžela hrdá, Lo.“ Nežne ma pobožká a stlmí môj tichý vzlyk. „A ja budem najlepším otcom pre naše deti.“ Usmeje sa a palcami mi zotrie slzy spod očí. „Svoj život zasväťím len tebe – budem sa usilovať, aby si bola v bezpečí, aby si bola šťastná a aby sa ti splnili všetky sny.“

„Mojím snom si ty.“ Vrhmem sa mu okolo krku a silno ho objímam. Uvedomím si, že v miestnosti sa ozýva smrkanie. A nielen moje.

„Budeme spolu šťastní.“ Billy si zaborí tvár do mojich vlasov a pritúli sa ku mne. „Až do smrti budem bozkávať zem, po ktorej kráčate, pani Harperová.“

Usmejem sa cez slzy. „A ja ťa budem zbožňovať.“

Nejaká časť vo mne nechce, aby sa tento deň skončil. Rýchlo ju však prehluší tá, ktorá sa už nevie dočkať, kedy sa to všetko skončí a my začneme spoločný manželský život. Zamyslene krútim pohárom a vychutnávam si prvú chvíľku dňa osamote za stolom. Sledujem, ako sa Billy snaží dostať späť ku mne. Všetci ho zastavujú – objímajú ho, podávajú mu ruku alebo sa s ním snažia prehodiť pár slov. Správa sa milo, no vidím na ňom, že aj on by už chcel ísť preč. Pozriem sa na svoj snubný prsteň na prste a krútim ním, zahĺbená v myšlienkach. V myšlienkach na Billyho. V myšlienkach na nasledujúce dva týždne, ktoré strávime na tropickej pláži uprostred Tichého oceánu, kde budeme robiť spoločnosť len jeden druhému. Usmievam sa, výraz na tvári sa mi však rýchlo zmení na zasnený, keď začujem začiatok známej skladby – tej, ktorú Billy púšťal doma každú nedeľu ráno, keď ma prebúdza. Vždy sa potom po mne váľa a budí ma najrozkošnejším spôsobom. Je to jeho obľúbená skladba. Zdvihnem zrak a pohľady sa nám stretnú. S každým taktom sa z miestnosti vytratí ďalšia osoba, až zostaneme sami dvaja. My a hudba.

Privolá ma kývnutím hlavy a zastane uprostred tanečného parketu. Bože, v hrdle mi naviera obrovská hrča. Vstanem a nadvihnem si sukňu. Steven Tyler preruší hudbu prvým veršom: „*I don't want to miss a thing.*“

Billy už musí byť poriadne netrpezlivý, pretože len čo vstúpim na okraj parketu, už je pri mne, chytí ma za ruku a pritiahne k sebe. Zadívam sa mu hlboko do očí. „To je... veľmi sexi,“ zašepkám.

„Ty si veľmi sexi,“ odpovie a začneme sa veľmi pomaly, telo na telo kolísať do rytmu. Bozkáva ma a neprestane, kým sa skladba neskončí. Kiežby sa neskončila nikdy!

Čakajú nás dva vzrušujúce týždne. Dva týždne slnka, mora, užívania si a nikoho, kto by nás pri tom rušil. Ani jeden z nás nemal dovolenku už takmer dva roky, všetok čas a peniaze sme minuli na svoj výnimočný deň. Neviem sa dočkať, kedy už konečne budem leňošiť. Ležať na pláži. Počúvať, ako Billy číta písmeňá, ktoré mu prstom píšem na hrud'. Teším sa, ako ma bude napájať koktailmi. Ako budem ustavične cítiť jeho pery na tej či onej časti svojho tela, pretože viem, že ma ani na chvíľku nepustí. Ako budem plávať v priezračnom oceáne na jeho chrbte, ako sa budeme spolu sprchovať, spať, jesť. Všetko.

Vzdychnem si, už sa blížíme k letisku. Položím si hlavu Billymu na plece a on sa hrá s mojím snubným prsteňom. „Môžeš si pospať v lietadle,“ povie a pobožká ma na hlavu, potom vystúpime z taxíka.

„Vezmeme si vozík?“ spýtam sa a nečakám, kým mi otvorí dvere. Vystúpim z auta a prejdem zrakom po parkovisku, či nezazriem nejaký vozík.

„Netráp sa, kufre sú na kolieskach.“

„Ale tvoj chr...“

„Nič mu nie je,“ namietne a varovne na mňa pozrie, ako vždy, keď sa rozčuľujem. Počká, kým taxikár otvorí kufor, chytí rúčku a vyčarí úsmev na tvári. „Lenže to znamená, že ťa nemôžem niesť. Myslíš, že sa dostaneš k odletovej bráne?“

Prevrátim oči a pozorujem ho, ako vyberá môj obrovský kufor z taxíka. Pravdaže, nemohol si odpustiť sarkastické poznámky na moju adresu. Že som to prehnala s balením, veď tam predsa nebudem potrebovať žiadne oblečenie.

Billy predstiera, že sa namáha. Vykročím k nemu, prehrabávam sa v taške a márne hľadám telefón. Billyho výraz na tvári

sa v okamihu zmení, v očiach má čosi, čo som v nich ešte nikdy nevidela.

Zachveje sa.

Ja ostanem zmeravene stáť.

Kufor žuchne na zem.

Chvíľu mi trvá, kým ten výraz pochopím. Uvedomím si, že je to výraz bolesti. Nie, nie bolesti. Agónie. „Billy?“ poviem a žalúdok sa mi zdvíha.

Zohnutý v páse na chvíľu zmeravie. „Nič to nie je,“ vydýchne, no z hlasu mu srší bolesť. „Daj mi chvíľu.“

Bleskovo sa k nemu rozbehnem, aby som mu pomohla. Nejakým zázrakom sa mu však podarí pohnúť skôr, než sa k nemu dostanem. Bol to síce chabý pokus, no stačí to. Celé telo mu náhle zachvátí bolestivý kŕč a hlavou prudko trhne dozadu. Strápene vykrikuje – ten zvuk je prenikavý a nasiaknutý agóniou. Krv mi stuhne v žilách. „Billy!“

„Doriti!“ Telo sa mu napne, vzápätí sa rýchlo uvoľní a ťažko dopadne na betón. Kričí čoraz hlasnejšie, bez prestania, vzduch je presiaknutý prenikavým zvukom jeho bolesti.

„Panebože!“ Klesnem vedľa neho na kolená. V panike neviem, čo mám robiť, ako sa ho mám dotknúť. Som jednoducho zdesená. Tvár má mokrá od slz, ktoré mu tečú zo zavretých očí. „Billy, čo sa deje?“

„Chrbát...“ ledva dýcha. Pomaličky sa prevráti na bok, vtom ho napne a začne vracáť. Vykriknem a znepokojene si obzerám každý milimeter jeho tela, ktoré sa šklbe a trasie ako pri epileptickom záchvate. A ako keby to nestačilo, môj silný manžel vzlyká a roní slzy tak zúfalo, ako by nemal plakať žiaden človek.

„Zavolajte sanitku!“ zvolám. Obzerám sa a hľadám taxikára, ktorý stojí za mnou a zdesene všetko sleduje. „Prosím, zavolajte záchranku.“ Obrátim sa k Billymu, ktorý sa zvíja v bolestivých kŕčoch. „Čoskoro príde pomoc,“ chlácholím ho a odhrniem mu vlasy zo spotenej tváre. „Len vydrž.“

Pokrúti hlavou a pozrie na mňa. Ten pohľad ma bude prenasledovať do konca života. *Strach*. Nikdy som ho takého nevidela. Ni-